

De oönskades paradís

Katrine Engberg

De oönskades paradis

Översättning

Karin Ruthman och Mia Ruthman

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning:

Krokodilväktaren (2019)

Glasvinge (2020)

Vådaskott (2021)

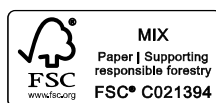
Isola (2022)

Det brinnande bladet (2024)

De vita nätterna (2025)

Den här boken är fiktion. Alla likheter med faktiska platser, personer och händelser är oavsiktliga. Christiania har, såvitt författaren känner till, aldrig haft en egen rättsinstans eller något som påminner om det.

Citatet på s. 355 är hämtat ur Namdar Nassers översättning av Forough Farrokhzads ”På nattens kalla gator” från *Bakom fönstret skälver natten*, Modernista, 2021.

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Katrine Engberg 2025

Published by agreement with Salomonsson Agency

Orginalets titel: *De uønskedes paradis*

Omslag: Miroslav Šokčić

Omslagsbild: VE, Unsplash

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-50739-2

*Till Anne Mette i medvind och motvind på cykelbanan,
alltid hand i hand.*

”De låtsades, eller kanske till och med trodde, att de gripit makten motvilligt och för en begränsad tid och att det väntade ett paradys precis runt hörnet där alla människor skulle vara fria och jämlika. Vi är inte av den ullen. Vi vet att ingen griper makten med avsikten att lämna den ifrån sig. Makt är inte ett medel, utan ett ändamål.”

– George Orwell: 1984

Översättning av Ragnar Strömberg

Christiania, juli 1984

Han håller upp händerna framför sig, fäster blicken på dem och försöker förstå att de är hans egna. Kroppen känns främmande för honom. Han ligger på rygg. Huvudet gör så ont att han önskar att skallen skulle spricka så att hjärnan kunde rinna ut. Han vänder huvudet bort från väggen och kräks, men inget kommer ut. Bara den magsyra som kroppen inte kan använda till något.

Väggarna i den lilla stugan täcks av plywoodskivor som fukten böjt under vintern så att de bucklas i skarvarna. Stugan ligger precis vid vallgraven, härligt avsides när man ska knulla, men ensamt nu. Han tänker på den sista koppen med vatten han drack ur en sprucken kaffekopp med öra för tre dagar sedan. Han minns den glatta keramiken mellan fingrarna, tyngden av den klumpiga leran som Mette säkert själv har drejat nere i verkstaden. Minns hur han försökte hålla kvar ögonblicket, som man gör när man vet att det är speciellt. Men man kan inte ta bort hunger och törst i förskott. Eller saknad.

Undrar var Mette är nu? Han försöker se henne framför sig. Men tanken är flyktig och viker undan för en kramp som breder ut sig från magmusklerna upp över bröstet till halsen och förlamar andningen. Krafterna räcker inte till för att resa sig upp längre. Illamåendet kommer och går som tidvatten,

och tanken på vallgraven som skvalpar under honom får honom att må ännu mer illa.

Han blundar och får kontroll över andningen. Han kanske somnade, för när han öppnar ögonen igen står solstrålarna vågrätt längs kanten av det röda överkastet som Mette har hängt upp som gardin. Värmen har ännu inte lämnat stugan och britsen är fuktig av svett under honom. Han ser bort mot köket, det har nästan blivit en tvångshandling. De första dagarna testade han om de hade slagit på vattnet. Satte sig på knä och knackade på rören, men förgäves. Han rökte de nepalesiska cigaretterna som smakar kanel, och byggde korthus och torn av stenar. Tittade på den spegelblanka vattenytan genom den slitna plexiglasrutan. Nu ligger han bara. Han kan bara vänta på att de kommer.

Han är född otålig, det säger hans pappa. De kommer inte längre överens och pappan döljer inte sin besvikelse över hans bristande ambitioner och ombytlighet vad gäller flickvänner. Och drogerna så klart, dem har de bråkat om gång på gång. Men när stearinljusen tänds i fönstret på kvällen i huset på Nytorv kan han trots det alltid sätta sig vid pianot och göra allt bra igen med lite Beethoven eller Brahms. Genvägen till familjens förlåtelse och beundran är kort och enkel att finna.

Han försöker vända sig för att ligga på sidan, men kroppen smärtar från ögonhålorna ner till bäckenet och tillbaka upp genom magen. Till slut ger han upp och låter återigen blicken vandra från det övertäckta fönstret till den skräpiga vedspisen vid dörren. Han försöker svälja, tungan är uppsvälld och torr. Däremot börjar ögonen rinna, han blundar för att hejda läckaget och försöker tänka på något trevligt i stället. På ruset. På dagarna före katastrofen. Människor som inte har provat heroin har aldrig upplevt känslan av total frihet och lycka. Något som känns så sant kan inte vara fel.

En knackning hörs. Han slår upp ögonen, tårarna rinner igen. Dörren öppnas, en gestalt lösgör sig från dörröppningen och kommer fram till britsen, ställer sig vid fotändan så att ljusstrålarna träffar bakifrån. Ansiktet är mörkt, och han kan inte se om det är hans frälsare eller bödel. Men flaskan i handen lyser som en graal i skumrasket.

"Får jag..." Rösten spricker och saliven räcker inte för att mjuka upp den. "Snälla..."

Gestalten höjer flaskan till munnen och dricker.

Han hör vattnet glida över tungan, genom svalget ner i matstrupen. Det kluckar som en vårbäck. När flaskan är tom vänds den upp och ner och de sista dropparna faller ner på golvet. Gestalten går bort mot vedspisen. Öppnar luckan och lägger in vedträn. Tänder och tittar på honom. Väntar på att värmen ska nå honom.

"Nej. Inte mer!"

Han känner inte igen sin egen röst, orden är mer ljud än ord. Han saknar kraft att resa sig, han borde ha gjort det medan han fortfarande kunde. Nu är det för sent.

Gestalten svarar inte, går bara ut och stänger dörren. Ett metalliskt klickljud talar om för honom att den låses. Minuterna går och han förstår att den inte kommer att öppnas igen. Han kommer inte att bli räddad.

ONSDAGEN DEN
16 OKTOBER

Kapitel 1

Likbilen backade längs den smala vägen som ledde till krematoriet. Bilen stannade och chauffören steg ut och öppnade bakluckan. En vit kista med en begravningsbukett i höstfärger kördes ut på en vagn och rullades bort mot porten. Mot ugnen och den allra sista elden. Liv såg den försvinna och fortsatte in på kyrkogården.

Låga buxbomshäckar omgärdade gräsmattan i räta vinklar och hägnade vackert in familjegravens minnessten. Synen påminde henne om föräldrarnas villaträdgård åttahundra meter därifrån. Vältrimmad och välskött, inte ett grässtrå för långt eller vildvuxet. Bland de döda rådde uppenbarligen ingen förväntan om att det skulle se hemtrevligt ut.

”Var är blommorna? Glömde du dem i bilen? Jag sa ju att du skulle ta dem från bagageutrymmet.” Livs mamma lät som om dagen var förstörd.

”Lugn, kära du. Jag har dem ju här.”

Hennes föräldrar hackade rutinerat på varandra någonstans på stigen bakom henne. Deras jargong var så djupt rotad att de inte hörde den själva längre. Små förebråelser maskerades med skratt som varken var glada eller kärleksfulla. Merete och Erik Jensen hade varit gifta i trettio två år och deras tillvaro hölls samman av vanor. En av dem var att de, trots att de bodde på gångavstånd till kyrkogården, alltid tog bilen hit.

Liv började gå fortare.

Träden längs grusstigen glödde i orange och gult. *I himlen är det alltid höst*, tänkte hon medan hon lät blicken vandra över de låga gravstenarna. Det brukade farfar säga när kalendern passerade första oktober och hon började klaga över ännu en sommar som hon inte hade hunnit njuta av tillräckligt. Han lärde henne att rosta kastanjer och laga gulasch med stark paprikakrydda, och det var han som tvingade henne att sitta i fåtöljen och läsa *Nalle Puh* och *Mumintrollen* tills hon en dag plockade upp böcker självmant. Farfar var det träd hon växte upp i skydd av. Nu låg han själv under ett.

Hon hittade hans gravsten bland de andra på gräsmattan. Nummer tre från vänster, fjärde nerifrån. Satte sig på huk och borstade bort löven som hade fastnat på den blöta ytan och dolde namnet.

Kriminalassistent Carl Gunnar Jensen, saknad och älskad

Det var femton år sedan hennes farfar gick bort, och Liv hade sedan länge vant sig vid livet utan honom. Men när hon besökte hans grav kändes sorgen återigen akut, det ensidiga samtalet på samma gång äkta och tillgjort. Så det brukade hon undvika. I stället pratade hon med honom när det var fullmåne. De hade älskat att titta på den tillsammans.

Hennes föräldrar kom fram till graven och hon mumlade, mest för deras skull. "Hej farfar, grattis på födelsedagen."

Den sista födelsedagen de hann fira tillsammans åt han inte av jordgubbstårten hon hade tagit med sig till hospiset, inköpt för fickpengar plus några mynt från mammans plånbok i hallen. Bölderna på halsen var så smärtsamma att han inte kunde svälja sin egen saliv. Hon hade sjungit en enda vers av födelsedagssången, *den med instrumenterne*, och han gav henne ett matt leende och petade henne i sidan med pekfingret precis som när hon var liten och han kittlade

henne. Det kändes som en evighet sedan nu, hon var en helt annan människa.

”Var är det vaserna står nu igen?”

”Det är en krukväxt.” Grundtonen i hennes mammas röst var irritation. Särskilt när den riktades mot hennes pappa. ”Kom hit med den nu bara, så packar jag upp den själv.”

Livs föräldrar fyllde luften över hennes huvud med korta frågor och snabba svar. Merete befriade växten från den prasslande förpackningen och ställde den först vid ena hörnet av stenen, sedan den andra.

”Har faster Anne varit här förresten? Skulle inte hon också lämna en blomma?”

Meretes dolda kritik bet inte på Erik. I hans ögon var lillasystemen ofelbar.

”Hon kommer nog senare, hon jobbar väl.” Han vände sig mot Liv. ”Jag skulle förresten hälsa från henne och fråga om du fortfarande lever?”

Liv gav honom ett ansträngt leende till svar.

”När hälsade du på din faster sist?”

”Jag får väl ringa henne.”

Föräldrarna utväxlade blickar.

”Hur mycket hade han fyllt om han hade levt? Åttiofem?”

”Åttiofyra”, rättade Liv sin mamma och ställde sig upp för att kunna gå åt sidan och undvika armen som Merete försökte lägga om hennes axlar.

”Just det.”

”Vi förlorade honom alldeles för tidigt. Förbannade sjukdom!” Erik lät rörd, men Liv hade hört honom säga det för många gånger för att orden riktigt skulle kännas. Hon hade fortfarande förtursrätt till sorgen, ingen hade känt och älskat farfar så mycket som hon.

De stod tysta och tittade på gravstenen medan de i tur

och ordning suckade som om saknaden var något de hade gemensamt. Inombords räknade Liv sekunderna och lyssnade till sin pappas tunga andetag genom näsan. Han hade aldrig varit någon förebild, respekten hade hoppat över en generation. Hon hade svårt att förlåta honom för det.

Livs telefon ringde i jackfickan. Ringsignalen var opassande hög. Hon tog fram telefonen och såg Petter Bohms nummer.

”Jag måste ta det här. Vi ses ute vid bilen.”

Hon skyndade iväg för att slippa deras förebrående blickar, och besvarade samtalet.

”Hej, Petter?” Hon lät tonfallet bli till en fråga.

”Allt är bra, det är inte därför jag ringer.”

Sedan hennes gamle vän och mentor för knappt ett halvår sedan hade diagnostiserats med begynnande demens inleddes deras samtal ofta med att han lugnade henne.

”Har du sett annonsen?”

”Nej?” Liv sparkade på en nedfallen gren i gruset, gick fram till den och sparkade till den igen.

”Vi har precis utlyst en tjänst som utredare på avdelningen.”

”När?”

”I förrgår, måndag. Jag får ju inte berätta sådant på förhand. Har du inte sett den?”

Liv kände att det stramade över bröstet och stannade till för att ta några djupa andetag. Efter att ha väntat i ett och ett halvt år öppnades äntligen en möjlighet att komma tillbaka till polisen. Och inte vilket polisjobb som helst, utan ett som utredare på Avdelningen för personfarlig kriminalitet i Köpenhamn.

”Självklart ska du söka jobbet Liv, det är klart.” Han harklade sig besvärat. ”Men du är inte den enda kandidaten.”

”Vad menar du?”

”Det är ju inte bara upp till mig... Ledningen har koll på någon från Jylland som tydligen har gjort ett bra intryck. Jag känner honom inte.”

Liv kunde höra sina föräldrars fotsteg i gruset och ökade takten. Någon från Jylland! Behövde hon vara orolig för att bli utkonkurrerad på Petters hemmaplan?

”Men är det inte du som bestämmer vem ni anställer? När det väl kommer till kritan lyssnar väl ledningen på din rekommendation?”

”Mja, till viss del. Jag säger ju att du ska söka, Fjunis.”

Hon var tyst.

”Ja, det var egentligen bara det...” Han väntade uppenbarligen på att hon skulle säga någonting, men hon kom inte på något. ”Vi hörs, Liv. Hej så länge.”

Han lade på. Hon stod kvar med telefonen i handen tills hennes föräldrar kom ikapp henne. De log och såg ut som om de hade kommit överens om att höja stämningen och försöka göra dagen trevlig. Merete kramade till hennes arm.

”Vem var det?”

Liv hann svara innan hon kunde hejda sig själv. I vanliga fall berättade hon inte om sina förhoppningar och drömmar för föräldrarna.

”Petter behöver en utredare på Polishuset. Jag tänkte söka.”

”Åh, lycka till, älskling! Erik, har du hört att Petter har frågat Liv om hon vill jobba för honom?”

Erik klappade sin dotter på axeln.

”Jag har inte fått tjänsten, den har just blivit utlyst”, protesterade hon.

”Ja ja, men det är ändå spännande. Vi kan väl fira med kaffe och bullar.”

*

”Är det bara du?”

Instruktören spände en rem på Hannahs klättersle och tittade upp på den digitala väggklockan bredvid klätterväggen. Hon tittade också. Den var tjugo över elva och den inledande instruktionen och klädombytet var avklarat. Nima svarade inte på hennes sms. Hon var tvungen att inse att han hade lämnat henne i sticket.

”Min vän fick tyvärr förhinder, så jag går kursen ensam.”

Han nickade så att lockarna som stack ut under hjälmen dansade. ”Vi kan tyvärr inte betala tillbaka avgiften när ...”

”Det är lugnt”, avbröt hon och sneglade mot de övriga kursdeltagarna. De flesta var gråhåriga, stod parvis och väntade tyst med blickarna vända mot henne. Hon log mot dem. Inga problem här, inga som kunde ses. Bara en kvinna på fyrtiotvå som gick en klättringskurs en helt vanlig vardag medan alla andra jobbade. Ensam.

”Bra, då klättrar du med mig bara. Jag heter Markus.”

”Hannah.”

Instruktören kastade sig ut i en introduktion av hallens klätterväggar, och Hannah betraktade de gula och orangea ytorna med grepp och handtag utan någon större entusiasm.

Det hade redan varit med ett visst förbehåll som hon föreslagit för Nima att de skulle åka hit. En rotlös man mitt i livet som skulle lära sig att lita på henne och tillvaron genom en klättringskurs? Det var nästan för osannolikt. Men klättring råkade också vara något hon hade drömt om att pröva på i många år, och hon tyckte att det verkade vara en rolig aktivitet som skulle ha kunnat vara ett alternativ till rödvinsmiddagar och midnattssex. Nima höll uppenbarligen inte med.

Hannah tryckte undan besvikelsen. Han kunde åtminstone ha ringt och lämnat återbud. Men så fan heller att hon skulle låta den här upplevelsen förstöras på grund av en man. Hon fokuserade på instruktörens svada.

”Den som står på marken håller repet spänt, men inte för spänt. Klättraren ska känna sig säker, men inte hindrad i sina rörelser.”

Hannah, som höll på att tappa både tråden och intresset, satte sig på huk och drog åt snörena i de platta klätterskorna. Hon kanske bara borde ha gått i stället för att göra det här ensam. Det var trots allt mest för Nimas skull som hon hade hittat på det här. Han behövde röra på sig och hon var säker på att fysisk aktivitet skulle ta honom ur den melankoli som så ofta omgav honom. Och henne själv, om hon skulle vara ärlig.

Avskedet från Rigshospitalet hade kullkastat hennes tillvaro fullkomligt. Hon hade vetat att det skulle kunna hända, och var i och för sig beredd på det – så mycket att hon hade hunnit diskutera risken med flera väninnor – och ändå hade det kommit som en överraskning för henne. Att *hon* kunde få sparken. Att hon av alla kunde avvaras.

De hade förklätt det som omstrukturering och nedskärningar, men hon visste att det framför allt handlade om att avdelningsläkaren på Center för sexuella övergrepp inte gillade henne. Det lyste ur hans ögon under deras avslutande samtal, trots att han försökte verka beklagande och empatisk. Han höll det kort och konstruktivt, och hon gick därifrån med sänkt självförtroende och ett anständigt avgångsvederlag. Nu hade hon tre månader på sig att hitta något nytt.

Å ena sidan var det ångestframkallande att inte veta hur hon skulle klara av hyran framöver, men å andra sidan hade

hon nu möjlighet att tänka över sitt liv. Hon hade varit offentligt anställd sedan hon blev klar med psykologistudierna för sexton år sedan, så det kanske var på tiden att starta något eget. Äntligen ta steget till att bli egenföretagare.

”Är ni redo? Vi börjar med att *bouldra*.”

Instruktören klappade i händerna två gånger och gick före gruppen fram till en lång, låg vägg med mattor nedanför. Det såg ut som något från ett fritids.

”Lugna rörelser, lugn andning. Klättring är en mental sport, även om jag garanterar att ni kommer att känna av ben och armar i morgon också ... Två och två, den ena klättrar den andra väntar nedanför.” Han pekade på Hannah. ”Kom hit, så visar vi hur man gör. Ni andra kan titta på.”

Hon gick fram till väggen med nervositeten stickande i bröstet. Tog tag i ett grepp och tittade sedan på instruktören som nickade uppmuntrande. De andra kursdeltagarna kom och ställde sig i en halvcirkel omkring dem. Hannah lyfte upp den högra foten på ett litet grepp och drog sig långsamt upp. Det var bara en halv meter från golvet, men känslan var överväldigande. Som att lätta. Hon bytte hand och hittade ett högre grepp till vänster fot, men när hon steg upp på det kände hon att instruktören greppade klätterselen.

”Okej, tack Hanne, jag stoppar dig där.”

”Hannah”, rättade hon.

”Yes, sorry. Häng kvar där. Kan ni andra se vad hon gör för fel?”

Gruppen kom med förslag. Det värkte i Hannahs armar, och känslan av frihet dunstade sakta men säkert bort. Hon såg upp mot väggen som kändes mycket högre än för en liten stund sedan, nästintill oöverstiglig.

*

Liv lyckades klara av kaffet på glasverandan hemma hos sina föräldrar på mindre än en timme. När hon kom in i sin källarlägenhet på Vesterbro funderade hon på om andra människor förmådde vara tillsammans med sina föräldrar en längre tid, kanske till och med tyckte om det. Det var en källa till konstant sorg för henne, att hon inte var bättre på att ta emot deras kärlek. Så många människor som tyckte om henne hade hon ju heller inte.

I en förlängning av den tanken dök samtalet med Petter upp och lade sig som en oro i kroppen. Varför hade han inte berättat för henne direkt att de hade utlyst en tjänst på mordroteln? Han hade mer än en gång det senaste året sagt att nästa tjänst på avdelningen var hennes. En sak var vad han fick och inte fick uttala sig om officiellt, men det brukade han inte direkt låta sig begränsas av när han bad henne om hjälp med ett fall. Demenssymtom eller tecken på att han tyckte mindre om henne än hon om honom?

Hon krängde av sig jackan, slängde nycklarna på köksbordet och hällde upp en portion Havrefras med mjölk i en skål som hon tog med sig bort till skrivbordet och datorn. Letade upp annonsen, torkade bort mjölk från hakan och öppnade ett nytt dokument. Under de arton månader som gått sedan hon lämnade sin tjänst vid Nordjyllandspolisen och flyttade tillbaka till Köpenhamn hade hon fantiserat om en anställning på Teglholmen. Men inte en enda gång hade hon föreställt sig att hon skulle behöva gå igenom en ansökningsprocess, hon hade inte skrivit något cv och inte förberett ett enda argument för att de skulle välja henne. Det var barnsligt av henne, och hopplöst naivt. Hon hade väl bara antagit att Petter skulle säga något i stil med, *nu är det*

dags! och sedan skulle hon få sin bricka och ett tjänstevapen och sätta igång.

Hon läste annonsen och antecknade under tiden.

Hårt arbetande, pålitlig, dedikerad. Examensdokument, var hade hon dem? Ett uttalande från hennes tidigare arbetsplats skulle nog bli svårt att få. Tanken på att sälja in sig själv till en rekryteringsgrupp, bestående av Petter och främmande människor, var obehaglig. Men han skulle gå i god för henne, självklart skulle han det.

Telefonen ringde mitt i en munfull med Havrefras och hon svarade utan att hinna tugga ur munnen.

”LJ Privatdetektiver.”

”Öh... har jag kommit till Liv Jensen?” Rösten tillhörde en äldre man och skälvde av något som lät som nervositet.

Hon svalde.

”Ja, det är jag.”

”Mitt namn är Bo Riebenau och jag kände din farfar.” Den sista delen av meningen var nästan som ett utrop. Kanske för att tämja ångesten. ”Carl Gunnar. Vi träffade varann i Christiania som unga.” Han suckade som ett slags uttryck för sympati och beklagande. ”Jag hörde att han dog av cancer. Alldeles för tidigt, var det tio år sedan?”

”Femton.” Hon reste sig och bar bort skålen till diskhon. Hon insåg att hon behövde dammsuga när hon såg dammråttorna som lättade och svävade över golvbrädorna när hon gick. ”Du behöver en privatdetektiv?”

Han suckade. ”Ja, jag tror det. Du kanske kan hjälpa mig att avgöra om jag har rätt. Jag kanske överreagerar.”

”Vad är det som har hänt?”

Linjen knastrade.

”Jag vill helst säga det öga mot öga. Ursäkta om jag är gammaldags, men jag tycker att det känns tryggare. Har du

möjlighet att titta förbi?” Det hördes oväsen i bakgrunden, så hon var tvungen att flytta telefonen lite från örat. ”Ursäkta, jag har tydligen fått tio tummar med åldern. Omöjligt att hålla i saker och ting numera ... Jag bor i Kartoffelrækkerne, du håller också till i Köpenhamn, eller hur?”

”När hade du tänkt?”

”Så snart som möjligt?”

Liv kastade en blick på datorn och dokumentet med den ofärdiga ansökan som låg och väntade på henne.

”Skicka ett sms med adressen. Jag kan vara hos dig om en halvtimme.”

*

Väggar av mjuk betong och stora glaspartier med utsikt över vattnet. Skolan i Sydhavnen liknade definitivt inte den grundskola i Ghaemshahr som Nima Ansari hade gått i som barn. Den moderna byggnaden påminde mer om en fin teater än en offentlig läroanstalt för barn. De barn som sprang i korridoren där han satt såg också nöjda ut. Deras glada tjut skar i hans öron och slet i hans trasiga nervändar.

Han tog upp telefonen för att se vad klockan var. Hannah hade ringt, och han mindes med en nedslagen känsla att de hade en träff i dag som han hade glömt att ställa in efter telefonsamtalet från skolan. Han skulle precis skriva ett sms och förklara när dörren till rektorns kontor öppnades.

”Shirins vårdnadshavare? Nima?”

Rektorn var en kvinna med mörkt, lockigt hår och stora guldörhängen, och han hann tänka att förr hade han troligtvis försökt ett och annat om han hade träffat henne på en bar. Nu reste han sig i stället, lade undan telefonen och

skakade hand med en allvarlig min som förhoppningsvis var passande i situationen.

”Jag kom så fort jag kunde.”

”Och det uppskattar vi.”

”Är hon okej?”

”Det är ingen fara med Shirin, som sagt. Hon väntar härinne.”

Rektorn släppte in honom på ett kontor med gyllene trämöbler, konstaffischer och designerlampor. Vid skrivbordet satt Shirin, tanig och kuttryggig, och pillade i ett hål på sina jeans.

De hade bott tillsammans på hans bogserbåt i Fiskerihavnen i knappt ett halvår, men hans ställning som vårdnadshavare hade först nu fallit på plats och hon hade börjat i den nya skolan precis efter sommarlovet. Livet var skört och varje dag bjöd på nya, oväntade utmaningar. Mensvärk, matematiklektioner och en grupp tjejer i klassen som inte släppte in henne, vad i hela friden skulle han göra åt allt detta? Det visade sig att det nästan krävdes magiska färdigheter för att ta hand om en femtonåring.

”Hej, Shirin.” Han strök över hennes bakhuvud och kände hur hon krympte under hans hand. ”Vad är det som har hänt?”

Hon fortsatte riva i byxorna och svarade inte. Rektorn lade upp en grön godispåse på bordet.

”Det handlar om de här. Sätt dig.”

Nima satte sig bredvid Shirin och försökte läsa vad som stod på påsen, även om det inte behövdes. Han kände igen typografin.

”Shirin hade de här gummibjörnarna i sin skolväska. Hon kan själv inte förklara var de kommer ifrån. Känner du till dem?”

”Nej.” Det var både sant och inte sant. Han kände inte till just den här påsen med gummibjörnar, men han var alltför bekant med dess innehåll. Gröna gelégodisar med smak av friskt äpple och en kärna av THC. Man blev hög av bara en, särskilt om man var en liten lort som gick i nian. ”Shirin, är det dina?”

”Jag vet inte var de kommer ifrån”, mumlade hon utan att titta upp.

”Hur har de hamnat i din väska?”

Hon ryckte på axlarna. Nima letade efter en förklaring. Den behövde inte ens vara sann, den skulle bara få dem ur den rävsax som höll dem fångna här på skolexpeditionen. Rektorn hann före.

”Skolan har nolltolerans för droger. Det är tyvärr ett problem som ökar i grundskolan, så vi måste vara tuffa här. Narkotikainnehav är grund för avstängning och innebär per automatik en polisanmälan.”

Nima nickade och kände att det korthus som var hans ställning som vårdnadshavare föll samman. Just när han trodde att de var på väg mot en större tillit till varandra och Shirin hade börjat komma in i sitt nya liv. Hur kunde han ha tagit så oerhört fel?

”Anledningen till att jag inte har ringt till polisen än är de, eh, särskilda omständigheter som ni befinner er i. Skolan har förståelse för hur svårt det måste vara för dig, Shirin.”

De omständigheter som rektorn hänvisade till omfattade en mördad pappa och en splittrad familj. Ett tungt bagage för smala barnaxlar.

”Vad innebär det?” Nima skymtade ett ljus i tunneln.

”Det innebär att vi till en början väljer att fria snarare än att fälla, Shirin, och inte lyssnar till de onda tungor som påstår att du står och säljer gummibjörnar vid cykelstället på

långrasten.” Rektorn log mot dem bägge, dock stramt, som en reprimand.

Nima hörde sig själv dra efter andan, långsamt och visslande, som hans pappa brukade göra när han och hans syster hade varit olydiga. Shirin vägrade möta hans blick.

”Vi skickar hem dig för resten av veckan, så att du kan prata med Nima och så ses vi igen på måndag tillsammans med skolpsykologen och en trivselpedagog och pratar om hur vi ska göra framöver.” Rektorn sköt tillbaka stolen och reste sig. ”Ska vi säga så, Shirin?”

Hon nickade, ställde sig upp och slängde sin ryggsäck över ena axeln. På väg till bilen höjde hon inte blicken från asfalten en enda gång.